

waar de kunstenaars leefden van den eenen dag op den anderen, waar „la vie de bohême” hoogtij vierde, waar de kunstenaars van Murger nog leefden.

Dáár droomde hij, maar ook van daar uit ging zijn medelijden en zijn toorn. Medelijden met hen die liefhadden, en wien de liefde niet dan droefheid bracht, haat voor hen, die profiteerden van de goedgeeloovigheid, van de lichtontvlambaarheid, van de onschuld der kleine grisettes, wier leven onder de mansardes een gedicht van veel liefs, maar ook van veel leed was.

En ondanks het klimmen der jaren, is Willette zich zelf gebleven. Ondanks de (ook officieele) waardeering die hij ondervond, bleef hij de vlotte luchtige illustrator, voor wien het fijne fransche vrouwtje de eeuwige jeugd en charme personifieert.

Wel bracht de oorlog, zoowel die in Transvaal als de groote latere, zijn gevoel voor onrecht, dat ook achter zijn fijne penteekeningetjes telkens merkbaar is, in opstand, en maakte hij die scherpe satirieke teekeningen; maar steeds met een zachte bewogenheid, die toch meer als een fijne terechtwijzing dan als een felle haat aandeed.

Zij blijven geheel in den toon van zijn Harlequinades. En in dit genre zullen velen hem dan ook zeker blijven gedenken, als den sympathieken, immer verliefden feu Pierrot.

R. W. P. JR.

